

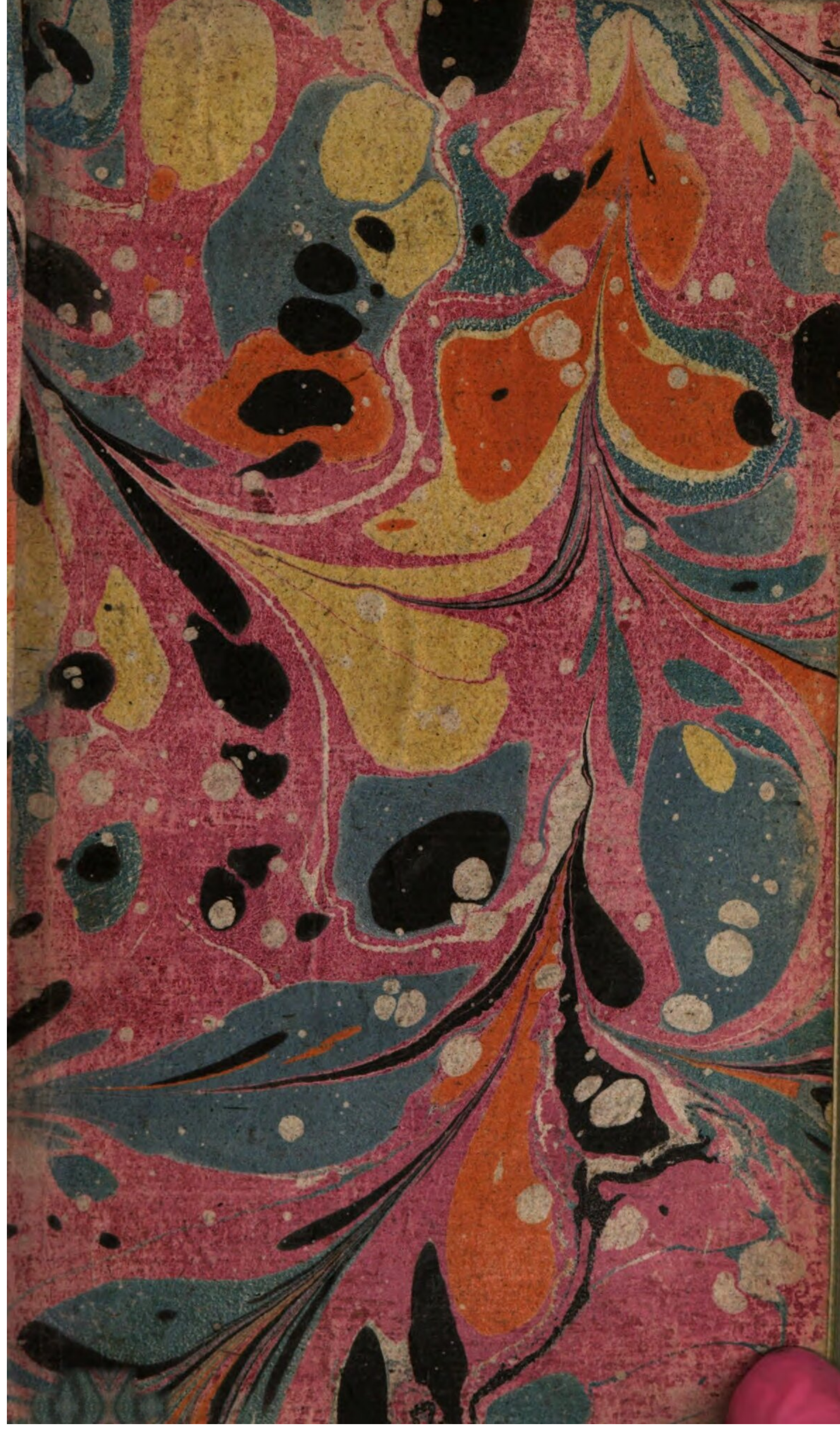
P. o. lat.

46

m

Dr. niff Einsiedel von B. H.

P.o. lat. 46^m

+

IOANNIS AVGVSTI
BACHII

JCTI QVONDAM LIPSIENSIS

CARMINA

R E C E N S V I T

ET

PRAEFATVS EST

AVGVSTVS CORNELIVS
STOCKMANN

IVRIS VTRIVSQUE DOCTOR ET PROFESSOR
LIPSIENSIS

DRESDAE ET LIPSIAE

IN BIBLIOPOLIO I. G. I. BREITKOPFII

MDCCLXXXVII.

W6/70/60

IOANNIS AVGVSTI

BACHII

JOH. QVONDAM LIPSIEHSIS

CARMINA

R. E. C. T. V. I. T.

Bayrische
Staatsbibliothek
München

AVGVSTVS CORNELIVS

STOCKMANN

HAEC VTRIVSQVE DOCTOR ET PROFESSOR

LIPSIEHSIS

DRESDAE ET LIPSIAE

IN BIBLIOPOLIO L. G. I. BREITKOPFII

MDCCLXXVII

Ms. 130/60

ILLVSTRISSIMIS

ATQVE

EXCELLENTISSIMIS

SERENISSIMI DVCIS ELECTORIS

SAXONIAE

IN SACRO CONSISTORIO

COMITIBVS

ACADEMIARVM SAXONICARVM

CVRATORIBVS SAPIENTISSIMIS

FRIDERICO LVDOVICO

A WVRMB

CHRISTIANO GOTTHELF

S. R. I. LIB. BARONI

A G V T S C H M I D

C O M I T I B U S

ADOLPHO HENRICO

S. R. I. COMITI

A SCHOENBERG

DETLAO CAROLO

S. R. I. COMITI
AB EINSIEDEL

OTTONI FERDINANDO
A LOEBEN

NEC NON
PERILLVSTRI

SVPREMI SENATVS ECCLESIASTICI
PRAESIDI

FRIDERICO GOTTLOB
A BERLEPSCH

MAECENATIBVS
INDVLGENTISSIMIS

AVGVSTVS CORNELIVS
STOCKMANN.

Recte mihi facturus sum visus,
ILLVSTRISSIMI atque **EX-**
CELLENTISSIMI DOMINI,
si **BACHII**, Antecessoris quon-
dam Lipfici, poematia, quae va-
rie disperfa, ac diu multumque
latebris abscondita, nunc meo
aliquo studio vnum velut in fa-
scem collecta, in lucem prodeunt,

ad Vos mitterem, nominumque
VESTRORVM splendore illustra-
ta omnibus harum elegantiarum
studiosis hominibus tanto magis
commendarem. Qui enim egre-
gius omnium VESTRVM in libe-
rales artes et elegantiores literas,
ipsamque adeo humaniorem iu-
risprudentiam non modo amor,
fed et, in tanta fortuna, insignis
earundem intelligentia est, con-
iuncta cum iuris omnis ac ciui-
lis doctrinae exactissima cogni-
tione, summisque, iisque veris de
vtraque republica meritis; quae
bs in

in literatos et studiis doctrinisque
deditos viros propensa voluntas
et in honestis eorum laboribus iu-
vandis et prouehendis liberalitas;
quae admiranda, implorantibus
patrocinium VESTRVM in au-
diendo facilitas, in decernendo
iustitia: quae humanitatis deni-
que reliquarumque virtutum VE-
STRARVM eximia in illustri et
excelso loco posita laus; facile me
in spem hanc dulcem perque iu-
cundam sum passus induci, fore,
vt hunc, qui VOBIS a me con-
secratur, latinorum carminum li-

bellum, beneuole excipiendum,
et VESTRAE sub clientelae um-
bra liberaliter conquiescendum
putaretis. Equidem, cum VE-
STRA potissimum, INDVLGEN-
TISSIMI DOMINI, auctoritate
factum sit, vt a SERENISSIMO
PRINCIPE ELECTORE iube-
rer ante hoc sexennium ius ciui-
le in hac literarum vniuersitate
profiteri, volui his aliisque no-
minibus VOBIS obstrictissimus ac
tanta beneuolentia, tantisque be-
neficiis ornatus, vt intelligerem,
haud prorsus displicuisse VOBIS
meam

meam in instituenda et formanda
studiosa legum iuventute diligen-
tiam, volui, inquam, data hac
opportunitate, VOBIS, quorum
iudicio, in grauiſſimis quoque
rebus, plurimum tribuitur, ali-
quam rationem reddere et studio-
rum et disciplinae meae, quam
a MASCOVIIS olim, BACHIIS,
HOMMELIIS, SEGERIS, aliis-
que luminibus in ſchola iuris ci-
vilis Lipſienſi non ad intuendum,
ſed ad imitandum propoſitam
quotidiana cogitatione menti ani-
moque meo penitus imprimen-
dam

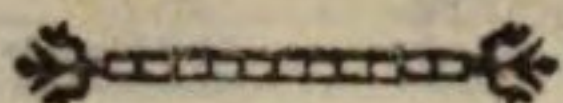
dam existimaui. Certe, DOMI-
NI EXCELLENTISSIMI, impenſe
mihi gratulabor, ſi reuerentiam
erga Vos meam, et deuotiſſimi
animi pietatem publico hoc mo-
numento teſtatam fecerim. Scri-
pſi Lipſiae ipſis Calendis Maiis
A. O. R. CLCICCLXXXVII.

PRAE-

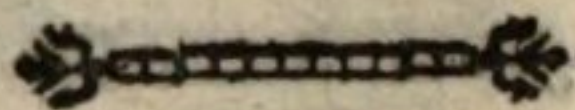

PRAEFATIO.

Fuit quoddam tempus superiori aetate, quo nemo prorsus verum ac splendidum Iurisconsulti nomen aliqua cum laude ac dignitate, certe inter viros doctos, tueri poterat, nisi seuera literarum graecarum et latinarum disciplina, qualis in Germania, his etiam terris, per Melanchthonem et Camerarium constituta fuit, fatis subactus, et priscis historiarum monumentis atque accurata antiquitatis romanae notitia, vnde omnis iuris nostri intelligentia ducitur, bene praeparatus, ad iurisprudentiam cognoscendam animum appulisset. In hos mores, in hoc ingenium natus eruditusque

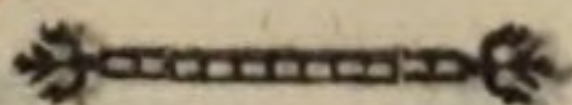

tusque fuit IOANNES AVGVSTVS BACHIVS, cuius carmina, quae lacera et subtrac̃ta paene doctorum oculis Frater, IO. HENRICVS, in pago prope Leucopetram, Marcktwerbena ei nomen est, Ecclesiae Pastor meritissimus meique amantissimus, mihi recensenda atque publicanda tradidit, nunc meo aliquo studio iterum in lucem proferuntur. Iam vero de his carminibus, longo interuallo temporum indagatis, deque illorum auctore, Viro clarissimo et verissimo Iureconsulto, etsi, postquam BACHII memoriam a CHRIST. ADOLPHO KLOTZIO eius opusculis praefixam satis iam commendavit FRIDERICVS PLATNERVS, quo potuit nemo melius, vix quicquam dicere attinet: iuuat tamen, non quod ea lecturis incomperta esse putem, sed quod ita facere iussus sum, de BACHII vita, moribus, studiis, ingenio pauca praefari, et certe in eorum, qui nunquam THEMIDI litarunt, gratiam cum poetae imaginem delineare,
tum

tum de collectione carminum ipsa, quantum instituti ratio patitur, non nihil exponere.

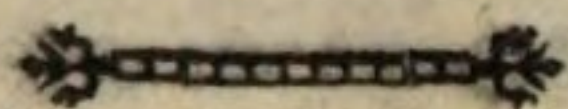
Natus est igitur, — vtor PLATNERI verbis in elogio — IOANNES AVGVSTVS BACHIVS anno praesentis seculi vigesimo primo, die decima septima mensis Maii, in pago prope Luccam, Hohndorpium ei nomen est, a parentibus honestis quidem, at non diuitibus. Pater cum laude in eo pago concionatoris munere fungebatur, mater autem, honesta matrona, patrem habuerat SCHVMANNVM, item concionatorem paganum. Pater BACHII, cui IOANNI nomen erat, puerum religionis et literarum prima rudimenta docuit, post illa Lipsiam duodecim annos natum ad ludum Thomanum, Rectore GESNERO, deduxit. Lipsiae doctores habuit WINCLERVVM, CRIGELIVM, DRESIGIVM et ERNESTIVM, quos cum fructu audiuit omnes, inprimis ERNESTIVM.

STIVM. Hic vero, quod in adolescente ingenium non contemnendum, probabilem assiduitatem et morum probitatem intelligeret, eo BACHII amore captus est, vt fere filii loco haberet, foveret, institutione primum, deinde auctoritate sua iuaret, tandem semper amicitiae et consuetudinis suae suauitate dignaretur, et beneficiis non raro liberalitateque erigeret.

In hac ERNESTII disciplina ita BACHIVS profecit, vt non solum inter commilitones, assiduitatem ingeniumque nostri admirantes, emeretur; sed etiam tum, cum adhuc in scholae quasi umbra lateret, apud permultos viros doctos magnam spem excitaret, quam mirifice aluit oratiunculis duabus aut tribus, per occasiones varias in schola Thomana recitatis, deinde carmine graeco et latino in honorem Typographiae edito.

Anno

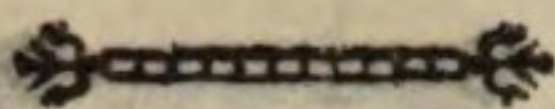

Anno quadragesimo primo doctoribus academicis assidere coepit. Atque ERNESTIVM quidem suum in philosophia, historia et in bene dicendi scribendique arte secutus est, IOECHE-
RVM praeterea regnorum et literarum vicissitudines narrantem, CHRISTIVM poetas veteres explicantem, MENZIVM physicam, BAERMANNVM mathesin docentes audiuit. His literarum quasi socialibus copiis collectis ad iuris disciplinam contendit. In eo itinere doctissimos viros duces habuit, vt MASCOVIOS fratres, IO. GODOFREDVM BAVERVM, F. A. HOMMELIVM, FEVSTELIVM, et I. G. CRAMERV. M.

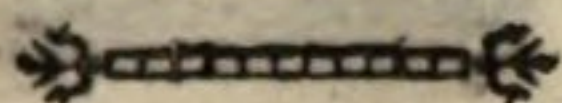
Sed constat, parum optimi magistri proficere institutionem, nisi eam iuuet ingenium et efficacior ingenio solertia atque assiduitas. Ingeniosum fuisse BACHIVM non est cur moneamus: sciunt profecto, qui vnquam aliquid scriptum ab eo viro legerunt. Sed nec deerat

* *

BACHIO

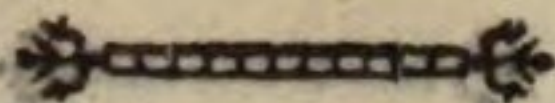

BACHIO ista salutaris literarum studiosis
pertinacia, quae nec mediocritate con-
tenta est, nec se patitur laboris vel tae-
dio vel difficultate vinci. Atque pro-
pterea contigit ei fautricis fortunae nu-
tu, ut in notitiam veniret Ritteri, hoc
est, viri in honorem iurisscientiae na-
ti, qui docuit eum rationem, quam se-
qui in discenda iuris disciplina, unde
incipere, quos libros legere, quos rei-
cere, deberet. Huius itaque viri cohor-
tatione proprioque impulsu BACHIVS
perstitit in legendis veteribus historicis,
graecis et latinis, ceterisque, quos *classi-*
cos solemus vocare, auctoribus excu-
tiendis. Deinde discendi iuris initium
fecit ab historiae ea parte, quae legum
vicissitudines tractat, turpiter vulgo ne-
glecta ab iis, qui intra breue triennii
aut forte biennii tempus vniuersum iu-
risscientiae campum conantur percurre-
re. Sed quemadmodum vniuersa hi-
storia nullos facile otores habet, nisi a
sua consuetudine plane alienos: ita
etiam

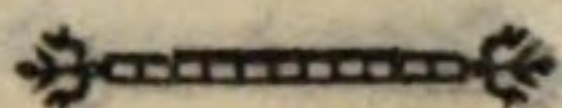

etiam manifestum est, iurisscientiae historicae utilitatem praestantiamque in dubium tantum vocari ab iis, qui eo praesidio et ornamento plane sunt destituti.

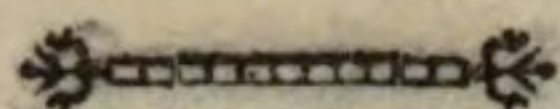
Sed et ii adeo, qui historicae iurisprudentiae praestantiam agnoscant et laudent, ad duos quasi ordines redigi possunt, quorum vnus e libellis vulgaribus non contemnendis quidem, si ab HEINECCIO et BRUNQVELLO scriptis vtantur, solis tamen ad accuratam historiae cognitionem non sufficientibus, haurire solet: alter vero istorum librorum tenuitate non contentus ex iisdem fontibus, e quibus isti hauserunt, haurire solet. E quorum numero BACHIVS fuit, qui historicis latinis et graecis studiose legendis, deinde versandis istis libris, quibus leges romanae veteres et Iustinianae propositae sunt, eo perueniat, vt ad ea omnia recipienda, quae interdum ingeniosi homines fingere au-

dent, vel ignavi et rudes homunculi sine intelligentia compilare, non adigere-
tur: sed ut cum ea dignitate, quae de-
cet Iureconsultos doctos, sententiam di-
cere ipse valeret. Cuius rei testes haud
fallaces apud posteritatem futuri sunt,
Traianus, de historia iurisprudentiae
quatuor libri, Brissonii denique *aucta-*
rium, e quibus accurata BACHII in hoc
genere eruditio elucet. Neque tamen
in hoc limine iuris disciplinae substitit,
sed ipsum potius sacrarium Themidis
intrauit. In iure civili vel discendo,
vel docendo constanter tenuit rationem
principibus omni tempore iureconsultis
post Alciatum et Cuiacium commenda-
tam. Quod enim sciret, Iureconsultos
et leges intelligere, et a se perceptas
aliis explicare debere, id vero interpre-
tis munus in illis grauissimum et maxi-
me necessarium esse, propter ea non so-
lum sibi linguae latinae ac graecae facul-
tatem comparare, sed eidem critices bo-
nae et non temerariae lumen apponere
merito

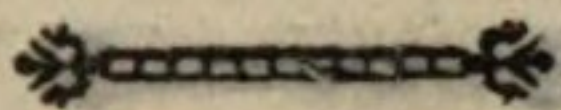

merito allaboravit. Atque facultas iudicandi, quae Critica dicitur, habet quosdam fontes communes, ita efficaces, ut, qui iis ingenium suum semel irrigauerit, si ceteris, linguarum praesertim, adiumentis non destituatur, vim in libris omnibus valeat exercere. Quod GROTIUS ille satis, opinor, demonstravit, qui librorum diuinorum et humanorum egregius interpres non immeritus habetur. Vnde profecto mirabile non est BACHIVM nostrum, edito, e consilio ERNESTII, Oeconomico XENOPHONTIO, doctrinam literarum graecarum et Critices excellentem probasse, hanc vero laudem boni interpretis et Critici etiam in iurisscientiae partibus confirmasse et Traiani inprimis editione, deinde compositis ad colloquia publica libellis non paucis, vehementer auxisse. Attamen, ista omnia parum profuissent BACHIO, nisi temporis inferuisset: soli enim veteri iuri operam dare, et quod causis orandis non vacabat, ius hodie-

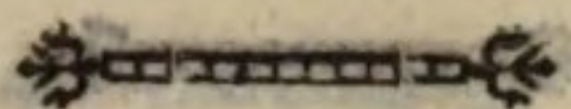

num negligere visus est nonnullis; qui pro mira sapientia sua non putarent res quotidianas et forenses ab eo percipi posse; quem iudicum auribus nunquam molestum fuisse scirent. Quo cognito nouam rationem BACHIVS iniit, et dissertationibus suis, quem vulgo vocant *usum hodiernum* strenue adiunxit, cumque CARPZOVII, STRYCKII, LYNKERI, WERNHERI, BERGERI, MENKENII, LEYSERIQUE nominibus, tanquam splendide micantibus stellis distinxit, eoque instituto etiam istorum animos sibi conciliauit, simul vero suo exemplo docuit, facile iura probe cognita ad fori *usum* conferri posse. Etenim BERGERI iuris Oeconomiam doctissimis animaduersionibus auctam edidit, et in Ecclesiastico Consistorio principis beneficio assessor appellatus, isti muneri, fauentibus et applaudentibus collegis, satisfecit.

Neque

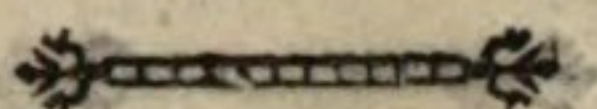

Neque tamen iuris ciuilis blanditiis se a reliquis partibus iurisscientiae auocari passus est. Iuri canonico sine dubio multum temporis tribuerat, atque ad hoc rite, et, vt fas est, cognoscendum historiae ecclesiasticae lumen sibi accenderat, et hunc amplissimum campum non festinanter percurfitare, sed in eo habitare decreuerat. Atque in hac parte literarum BACHII institutionem non minus fructuosam fuisse, quam in ceteris, quas doceret, fauor numerosae iuuentutis ostendit. In iure publico imperii eiusque historia, quamuis hoc ipsum non prae se ferret, ita versatus erat, vt RECHENBERGIUS, eius rei intelligentissimus Iureconsultus, postquam per occasionem examinis, quod pro capeffendis iurisscientiae honoribus subierat, huius non minus, quam aliorum iurium, peritissimum BACHIVM cognouerat, ei in academia Germaniae inferioris ius publicum docendi munus sponte deferre non dubitaret. Id vero

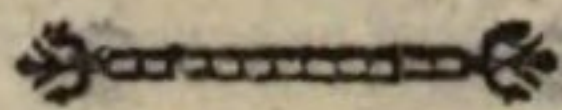
ille laudabili modestia noluit recipere, cum eum puderet, quod pudendum multis non videbitur, docendo profiteri artem, quam tamen non totam imbibisset. Ius feudorum, etsi non prae ceteris adamabat, ita tamen coluit, ut etiam in hac parte nihil ei ad tuendum Iurisconsulti nomen deesset. Neque tamen BACHIVS se iurisscientiae ita alligauerat, ut eius quasi vinculis nexus duceretur, ad reliquas vero literarum partes diuertere nequiret. Poesein enim, ut graecae linguae studium omittam, cuius testem supra XENOPHONTEM adduxi, a prima aetate amavit, et praeterea utilem operam praestitit edendis *commentariis criticis de libris ad iuris-*
scientiam pertinentibus.

Hac exquisita doctrina meruerat, ut primum philosophorum ordo ei summos artium liberalium honores, deinde Iureconsultorum collegium doctoris ornamenta decerneret, Princeps vero con-
fistorii

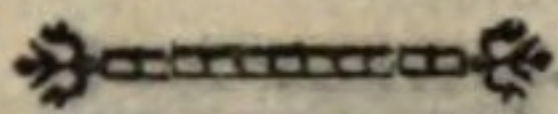
sistorii Lipsiensis Assessorem et Professore-
rem antiquitatum iuris appellaret.

In docenda autem iuventute, quae
inprimis extremis ante patriae nostrae
tumultum annis frequentior ad eum
confluebat, BACHIVS ea praestitit omnia,
quae a bono et docto viro in hoc genere
expectari possunt. Non enim decepit
iuvenes compendiariae doctrinae futili-
tate eos imbuendo, sed vere docuit, et
ad fontes ipsos eosque limpidissimos de-
duxit. Neque erat asperior doctor, sed
familiariter cum auditoribus, ita tamen,
vti magistri personam decet, versaba-
tur. Erga amicos, praesertim sangui-
ne iunctos, liberalissimus fuit, ita qui-
dem, vt omnia, quae ipse haberet, ef-
sent quoque eorum. Amicos habuit
plurimos, inprimis commilitones quon-
dam suos in ludo Thomano, quibus
mors eius acerbissima fuit. Hanc phti-
sis ei contraxit. Cum praelectionibus
et vigiliis nimis corporis vires fregisset,

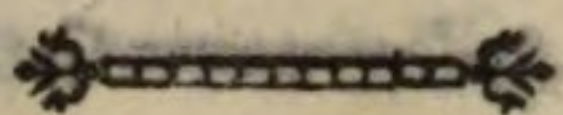

ista imbecillitas ei demum funesta facta est. Primum quidem graui tussi laborare coepit. Hanc lenire idoneis remediis tentauit, nec sub initium sine fructu: mox vero redeunte tussi, et cum non posset ob domesticas rationes praelectionibus habendis se subducere, viribus penitus infractis debile corpus confectum est. Id accidit ante diem sextum Decembris anno huius seculi quinquagesimo octauo, citius tamen, quam credibile videbatur. Vidit mortem proxime sibi subeundam esse, at vidit sine trepidatione, vt decet Christianum. Aiebat: sibi sua causa mortis aduentum etiam optabilem et tantum propterea molestum esse tristioreque, accidere, quod intelligat ea praecipuum adiuumentum subtrahi matri, quam vnice amabat, vt ab ea vicissim merito diligebatur.

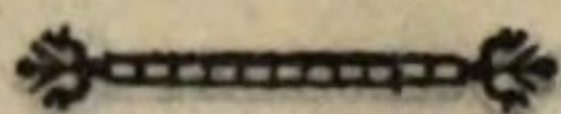
Hic post vitam duodequadragenta annorum exitus, hi mores, haec studia
fuerunt

fuerunt viri longiore profecto vita, nisi Deo aliter visum esset, dignissimi. Multa ornamenta eius mors abstulit iuriscientiae, quam illustrare scribendo, augere et ornare instituendo iuuenes, potuisset. Sanctissime enim BACHIVS, qui, non qua itur, sed qua eundum, iuit, qui et historiae studio et omnis antiquitatis cognitioni fidelissimam operam praestitit, qui rectissime ad excellentem iuris intelligentiam sine magno humaniorum literarum apparatu perueniri plane non posse opinatus est, qui hanc sententiam, Iuris doctore dignissimam, adolescentibus pariter ac vniuersae reipublicae saluberrimam, quam tuiti sunt omnes, qui patrum memoria honorificentissimo Iureconsultorum nomine decorati eruditionis fama floruerunt, et ore semper et scriptis professus est; sanctissime, inquam, BACHIVS, haud minus clarus eruditionis et ingenii praestantia, quam ob animi candorem ac probitatem amabilis, colendam sibi legem scripsit

scripsit hanc, ut cane peius et angue fugeret astum et calliditatem, iuventuti ignauae inferuentem et discipulorum frequentiam perniciosissima indulgentia allicientem, memor illius temporis, quo, ut AMMIANVS prodidit, si quis antiquus Iureconsultus nominabatur, si quod antiquum iuris verbum audiebatur, piscis aut edulii peregrinum vocabulum commemorari, boni Iureconsulti putabant. Atque huius quidem tam egregii, tam incomparabilis magistri doctrinam quemadmodum deinceps nonnullos, qui ex eius disciplina exierunt, feliciter aemulatos esse constat, praesertim in hac academia, quae ex omnibus per omnem Germaniam scholis et celebritate frequentissima, et literis affluentissima, et fama nobilissima, humanitate denique cultissima censetur: ita legum studiosos, hac nostra etiam aetate, serio et iterum atque iterum dehortandos esse existimo a cetariis eorum, qui perspicuitatis et compendiolorum esca porrecta,

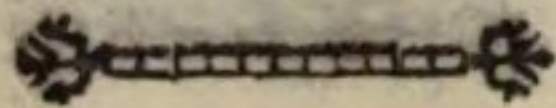

porrecta, velut hamo suspensos imprudentes iuuenes capiunt, ne, vix deterfis barbariei sordibus, redeat triste illud ac miserum iurisscientiae tempus, cuius imaginem ipse quondam BACHIVS in elegantissimo illo, quod in honorem Typographiae composuit, carmine vivis quasi coloribus depinxit:

Barbaries olim multos dominata per annos,
Quae ius iniustum fecit vbique sibi,
Ecce ferox, tollensque caput, probrisque
laceffens,
Nunc iacit in nostrum verba superba caput.
Profuit ecquid, ait, paullum iacuisse reuitam?

Frenaque Theffalidas vix tenuisse, tibi;
Incedo rursus si nunc excelsa, colorque,
Restituorque meis, in tua damna, locis?
I nunc, i, iacta magnarum semina laudum,
I nunc, et fastus altaque verba refer.

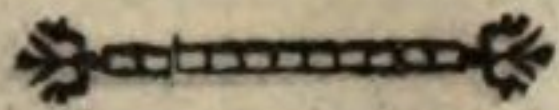
Sed ii ipsi versus me commonefaciunt, ut, quae de instituti ratione dicenda restant, paucis absoluam. Scripsit nimirum BACHIVS inde ab adolescentia plures

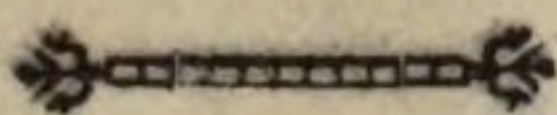
res eosque probabiles versus, praesertim in elegiaco genere, dignos sane, qui in vnum corpus redigantur. Nam et si alia aetas, alia negotia successerunt, quae, ut cum poeta loquar,

per caput et circum saliunt latus,

ac seueriore BACHIVM supercilio ab istis studiorum amoenitatibus, priscis amoribus suis, abstertere videbantur: nunquam tamen poësin neglexit, sed tantum potius studium, tantamque operam in ea colenda posuit, ut BELIVS, poëseos quondam Professor, versuum componendorum et artis poeticae nescius, panegyris inter solennia magistrorum creandorum quotannis scribendae prouinciam BACHIO, iuris Professori, danderet. In his omnibus autem carminibus, quae frater edenda mihi permisit, colligendis hoc potissimum mihi propositum fuit, ne vel in hac parte elegantioris doctrinae eius nomen penitus obscuretur.

scuretur. E magno igitur carminum numero elegi tantum potiora, quae, si a poematio in Typographiae honorem et graeca et latina lingua conscripto discefferis, amicis potissimum, plura tamen ERNESTIO praeceptori, cuius e disciplina profecisse mihi ipse gratulor, a BACHIO consecrata fuerunt. Ita dimitto e manibus hunc latinorum carminum libellum, a me, ubi e re visum fuit, pro facultate concessa emendatum et accessionibus nonnullis, licet paucis, locupletatum: quem si in tanto poetarum, quem aetas nostra attulit, prouentu nec doctis harum rerum aestimatoribus iniucundum, nec studium ipsum, cum literarum elegantia iurisprudentiam coniungendi, penitus improbatum perspexero: permanens sum in consilio, cuius primordia quasi, edito hoc specimine, capere volui, alium eumque nouum latinorum carminum Thesaurum, abditum huc vsque et scriniis meis concreditum,
extra

extra limen proferendi, et *Delicias poetarum Saxoniorum*, qui nec somniarunt in Parnasso bicipiti, nec fonte labra proluerunt Caballino, additis simul eorum vitis, cum literatis viris communicandi. Horum enim beneuolentia et humanitate excitatus ego, vt ait ille,

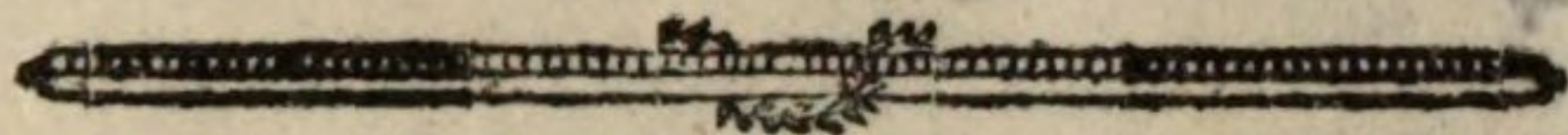
Sublimi feriam sidera vertice.

BACHII
CARMINA.

CARMINA
BACHII

A. BACH

I.

C A R M E N

IN

TYPOGRAPHIAE SECVLARE
TERTIVM.

Typographia loquitur.

Tίπτε πλέον λέξω μοι νῦν ὥς θυμὸν
ἐκάνειν;

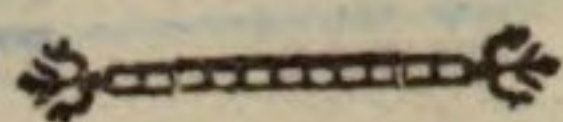
Πένθος ἀνιηρὸν, ἥε δὲ χάρμα
γλυκύ;

Λιψίη ἡ χραίεσσα χάριν καὶ κῦδος
ὑπάζει,

Υψηλὸν δὲ φέρει τοῦνομ' ἐς ἡέ-
λιον.

Χάρμα μέγ'. ἀλλὰ τίη τοῦτόν μοι κόσ-
μον ἄκοσμον;

Οὐδέχομαι ταύτην τὴν ἄχαριν
χάριτα,

Εἰ μὲν ἀρίζηλος, συγεραῖς δ' ἐνιδούμαι
ἀνάγκαις,

Εἰ κέχυτ' ἀμφ' ἀχλὺς σήθεσι κηρέ-
σιος,

Εἰ χρήσις τε κακὴ πᾶν κῦδος ἀναξη-
ραίνει,

Καὶ κλέος ἀτηροῖς χερσὶ λάφυρα
πέλει.

Οὐνεκ' ἐγὼ, βεβᾶυῖα κατ' Οὐλύμποιο
καρήνων,

Ἡ Φοίβοιό τε καὶ Παλλάδος ἀμφί-
πολος,

Σκῆπτρα τὰ Μουσάων ἐφόρησα ποτ'
αἶαν ἅπασαν,

Δούλιον Αἰονίαις ἤμαρ ἀπωσα-
μένη·

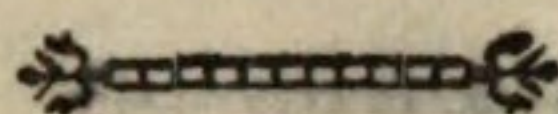
Αὕτη νῦν λέγομαι κακὸν εἶναι Παλλά-
δος ἔργοις,

Ἡδὲ φέρειν ὄλεθρον, τοῖς ποτ' ὄνειαρ
ἔην;

Οὔτε νέοι πρότεροί τε χρόνοι διὰ πόσσον
ἔχουσι;

Οἷμοι! ἐξ οἷων σχήματα ποῖα
φέρω;

Τρὶς

Τρὶς ἑκατὸν κύκλους Ὑπερίων ἐξετέ-
λεσεν,

Ἐξ οὗ δὴ Μούσαις ἦλθον ἀμυνο-
μένη.

Αὐτόθι τεχνίταισιν ἐμοῖς μόνον ἐσθλὰ
μέμηλεν,

Αὐτόθι Σωτήρως ἱερὰ παμμε-
γέθη,

Γράμματα δ' ἀρχαίων ἀγαθ', ἱερὰ
δεύτερα, ἀνδρῶν,

Αὔσονις οὓς εἶχεν ἑλλαδίητε, σο-
φῶν.

Εἶδετε Πιερίδες, χορὸς ἔννατος, εἶδετε
κάρτα,

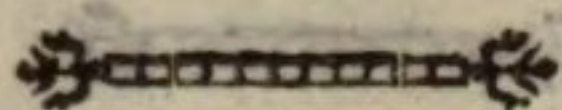
Ζηνὸς ἐριγδούπου Μνημοσύνης τε
κόρα,

Βαρβαρικῆς ὅτε δουλοσύνης, ἀπεμόρξατο
κῦδος,

Ῥητῖδ', ὑμέτερον, χερσὶν ὑφ' ἡμε-
τέραις.

Ἄνθεα Παρνησσοῦ τότ' ἀνέδραμε χλωρὰ
θέοντα,

Ἄνθεα, τὸν πρόσθεν, κείμενα
ξηρὰ, χρόνον.

Ἐνθὲν ἐγὼ πολλὸν, μετ' ἀπείρονα
κύκλον ἀέθλων,

Κῦδος τ' ἡδυνάμην, κ' ἄσπετον εὖχος
ἄγειν.

Ὡς ποτ' ἐμοὶ τὴν ἐσίαν Ἀλδος ἔδωκε,
τὰ πάντα

Ἰδμοσύνης ἐν ἐμῇς, ὥς δέ καὶ ὁ
Στέφανος.

Ἀργύρεοι χρύσειοί τε χρόνοι, τοῖς καλὰ,
καμουῖση,

Πάντα σὺν Ἀονίαις ἦκα Φόως δε,
χερὶ,

Τμμε μάλ' ὦκα, Φυγόντι ποδὶ, προὔλει-
πετε γαίην.

Οἱ με τάλαιναν, ἐμοὶ ταῦτα ποτ'
ἦσαν ἔτη!

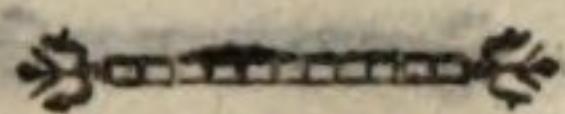
Χάλκεος ἢ σιδήρειος νῦν ἤρξατ' ἀνάσ-
σειν,

Χρῦσεος ἀμπαύθη δ', ἀργυρέος τε
χρόνος.

Ἄλλα γὰρ ἔργα κακ', ἄλλα μοι ἄχθεα
Φροντίδ' ὀπάζει,

Ἄλλους νῦν ναμάτους, ἄλλα δὲ
πάντα φέρω.

Τοῦμόν

Τούμὸν ἰδρῶτι δέμας μοχθούσης ἔρρεε.
τίπτει;

Βιβλία ταῖς Μούσαις ἐχθρά τε καὶ
χάρισιν,

Λύματα πλημμυρέω βίβλων, μέλλοντα
γενέσθαι

Πεπρίσιν, ἥδ' αἰσχροῖς πράγμασι
κῦρμα τυχόν.

Πολλὰ δ' ἐτητυμῆ καθαρῶτο σεβάσ-
ματος αὐτῇ

Αἰνὰ βέλη τέτυκον χερσὶν ἐπειγο-
μέναις.

Τοίοις μοι καμάτοισιν ἀπειρήκασιν τέ-
νοντες,

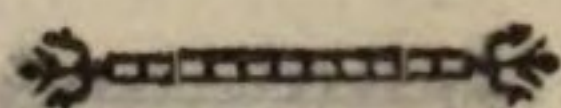
Καὶ πάσχω δειλὴ πάντα κακῶν τὰ
κακά.

Αἰδοῖ πάντα πρόσωπ' ἐρυδαίνομαι, ἄλγεα
φέρνον

Γυοβόρα, κρατερὴ μῆνις ἔβαινε
χόλον.

Βαρβαρίης πάρος ἔρκος ἔην, πάσησι
δ' ὄνειαρ

Κούραις Μνημοσύνης, ἥδ' ἀδαημο-
σύναις.

Βαρβαρίην δὲ βοηθὸς νῦν πάλιν ἀμφι-
βέβηκα,

Αντίβιός δε φίλαις εἰμ' Ἑλικω-
νιάσι.

Λυγρὰ δ' ἐμῶν δώρων χάριν ἐξαλα-
πάζομ' ἀνάγκη,

Ἐν χάριτος προφάσει πήματ' ἔχουσα
κακά.

Τίφθ' οὕτως ὀνοτόν πέπραγμαί, τοῖον
ὄνειδος

Ὡς τοῦμόν πάσχειν, γράμματ'
ἀγραπτα, κλέος;

Αὐτὰρ ἔην τάδ' ἀνεκτα, φίλη, μὴ
πατρὶς, ἐφείης

Οὐκ ἔτι σήθεσσι πένθος ἀνεκτον
ἐμοῖς.

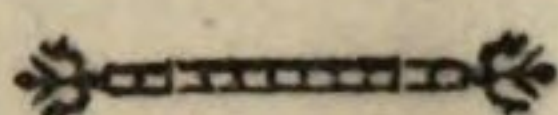
Τευτονίη, κλέος ἥποτέ μοι πρώτισον
ὀπασσας,

Ἄφθιτα μησαμένη δῶρα Πελασ-
γιάδων.

Νῦν δὲ λίποντο τὸν οἶκον ἐμὸν Φοῖβος
σὺν Ἀθήνῃ,

Ἐς Ἰφυγᾶς χαρίτων Ἀονίδων τε
χορός.

Ναιετάου-

Ναιετάουσιν βαρβαρικὰ Γερμανικὸν
οἶκον,

Ἑλλαδικῶν Μουσῶν ἀντὶ καὶ Ἰτα-
λικῶν.

Ἀρχαίων λήγουσιν αἰδόνες, ἥσιν ὁ
πάντων

Ἀρπακτὴρ Μῶμος νῦν ἐπὶ χεῖρ'
ἔβαλε.

Πάντα νεηγενέων συρράμματα, λιτάπερ,
ἀνδρῶν,

Τιμὴν καὶ πάντων κεδνὸν ἔπαινον
ἔχει.

Οὕτως γαῖα Φίλη Γερμανίς, ὀφέλιμα
τόσσα

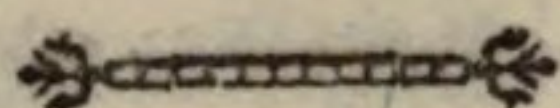
Ἀνταπομείβεσθαι, λώϊον ἐσίν,
ἐμοί;

Ποῦτε τρόποι μητρός; ποῦ τετράφατ'
ἥπια σήθη;

Αἰνῆς μητρυιῆς νηλεὲς ἦτορ
ἔχεις;

Ἀλλὰ τί τοῖς δ' ἐπέεσσι κινύρομ', ἄλαστα
παθοῦσα,

Αἴλινα τὴν ὅλοην χρῆσιν ὀδυρο-
μένη;

Λιψίη ἀντίβιος κρατερῶσιν ὄνειδος
έρύκει

Χερσίν, ἐπ' ἀρχαῖον κῦδος ἀρηγο-
μένη.

Οὗτος ὁ Μουσάων Παρνησσός, ταῦτα
τὰ καλὰ

Τέμπεα, τὴν ξενίην δῶκε ποθει-
νοτάτην.

Ἐνταῦθ', Ἀπόλλωνι Φίλη, Μούσαις
τ' ἀγαπητῇ,

Μουσάων σέφανον ἀθάνατον δέ-
χομαι.

Αἰθε μοι Ἀουίδων τοῦθ' ἱερὸν οἰκῆ-
σασθαι

Αἰὲν ἔδεσθλον ἔη. τοῦμὸν ἀνῆλθε
κλέος.

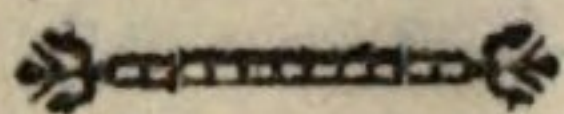
Αὐτὰρ ἀρίζηλοι τεχναέσσησι τελούν-
τες

Χερσὶ Πελασγιάδων ἡμέτερόν τε
κλέος,

Τμεῖς τεχνάεντες, ἐς Αουίδων χαρί-
τωντε

Σπέυδετ' ἀλωφήτως ἡμέτερόν τε
κλέος.

Σπέυ-

Σπένδετε, τεχνίται, καλὰ γράμματα
κοσμήσαθαι,

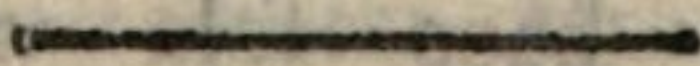
Βιβλία σὺν Μούσαις γραπτὰ δὲ σὺν
χάρισιν.

Οὕτως ὑμετέροις καμάτοις Πιμπληίδες
αὐτὰ

Οἴσουσι σφέτερον κῦδος ἀνηρά-
μεναι.

Οὕτως τοῦνομ' ἐμὸν ποτὶ δ' οὐρανὸν
ἄξετε δῖον,

Κῦδος δ' ὑμέτερον οὔ ποτ' ἀναφθί-
μενον.

II.

Idem latine liberius
conuerfum.

Quae mihi non solitam pertentant
gaudia mentem?

Fallor? an instituit Lipsia festa
mihi?

Non ego nunc contemta Tuo, Ger-
mania, Pindo.

Namque haec sola mihi totius
instar erit.

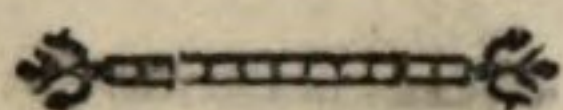
Nunc possim patrios fines agnoscere:
quod nunc

Est grata in meritis terra Ale-
manna meis.

Hoc iuuat, hoc gratum est: sed longe
gratius esset,

Si mihi, quae male nunc, non
male semper eant.

Me

Me miseram! pravos male quam con-
vertor, in usus!

Quam patet in questus area lata
meos!

Eloquar, an taceam iucundo tempore
moesta?

Anne ministra mei verba doloris
eant?

Illa ego Musarum faulrix operata
labori,

Isdem nunc noxas perniciemque
fero.

Illa ego quae, demissa polo, retulisse
putabar

Inde Iouis natas Mnemosynesque
novem:

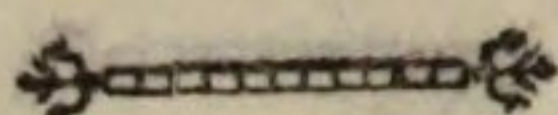
Illa ego quam quondam cerebro pro-
gnata paterno

Ipsa ministerium iusserat esse
suum;

Haec eadem, miseram me! res nunc
cogor amicas

Laedere, laefuras iniicioque ma-
nus.

Hei

Hei mihi! nunc quantum differt hoc
tempus ab isto!

(Laetor de veteri, deque recente
queror)

Cum tardus calami damnatus cederet
vfus

Litterulae aeriferae, praepetibusque
typis.

Iam ter centenos terrae reuoluta
pereggit

Sphaera orbis, centum ter dedit
illa vices:

Tempora tum fuerunt, cum nostro
adiuta labore

Religio, pietas, commoda magna,
redît,

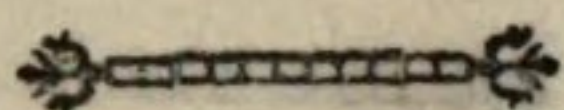
Artificumque mihi chorus affurrexit,
et omnis

Castalidum plaussit, numina docta,
cohors.

Quid, nisi nostra manus, doctas mol-
lita per artes,

Antea Barbarie pectora dura,
dedit?

Barba-

Barbariae tenebras illata' luce fu-
gatas,

Hoc decus, hoc titulis splendet
vbique meis.

Vix ego nata omnes, amisso flore,
iacentes

Artes commoui viribus ipsa
meis.

Quicquid vbique tuae est, Heliconie,
laudis, Apollo,

Huic ego fervando consuluisse
putor.

Quicquid vbique tuae est, Clariarum
turba fororum,

Laudis, ego in laudes officiosa
tuas.

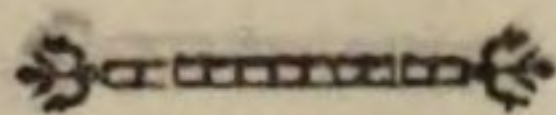
Alis pura meis Soteros sacra per
orbem,

Auctores veteres, altera sacra,
tuli.

Sic mihi (nam meminisse iuvat) sic
maximus ille

Aldus, sic Stephanus, tecta larem-
que dedit.

Hic

Hic mihi cura fuit, monumenta efferre
virosum,

Itala quos quondam Graecaque
terra tulit.

Omnia tunc Charisin Musisque litan-
tibus, acta,

Nil nisi quod pietas religioque
probet:

Hic, quod Barbariem et fera pectora
leniat, atque

Doctrinis animos non finat esse
rudes.

Haecce laboravi, tantum quod culta
per orbem,

Haec tum sola mihi prodere cura
fuit.

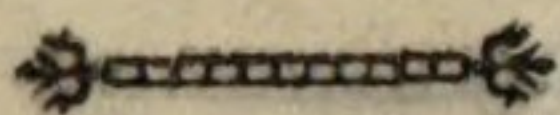
His ego, quantumcunque habui, sum,
laudis, adepta.

Gloria, me miseram! quam brevis
illa fuit!

Quid mihi nunc prodest, si nunc a
tempore parvo,

Proh! dolor, ah! in me dedecus
omne ruit?

Quid

Quid tamen hoc prodest, eadem si
vulnera ferre

Artibus immiti, cogor amica,
manu?

Iam magis atque magis cedit mea
gloria victa.

Haec spolia ex nobis, pallide Liuor,
habes!

Prodere scripta male, et fragrantis ami-
cula turis,

Et piperis tubulos, nostra coacta
manus.

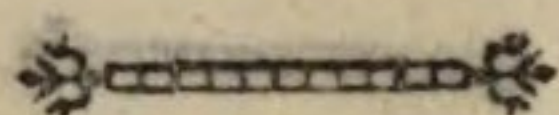
Magnum operum numerum, maneant
quae sacchara, et herbae, et
(Grande typi pretium,) vilior usus
adhuc.

Nec fatis est male scripta: indignam
vertor in artem,

Et famulam in noxas cogor
habere manum.

Ecquid in his terris tam sanctum atque
utile, quod non

Tela petant operis confabricata
meis?

Publica res, priuata, mihi non parua
pericla

Imputat, heu! multis exagitata
malis.

Relligio, sanctum nomen, concede,
quod arte,

Ingenioque tibi vulnera facta
meo:

Quod tecum pugnant errorum mon-
stra malorum

Tot commissa, graui labe nota-
que mea.

Nil, nisi lassatasque manus defessa-
que membra,

Paruula vix viui corporis vmbra,
traho.

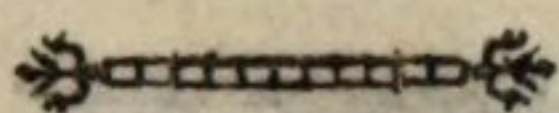
Maxima quin etiam me nunc oppro-
bria carpunt.

Vltimus accedit questibus ille
pudor.

Barbaries olim multos dominata per
annos,

Quae ius iniustum fecit vbiq[ue]
sibi:

Barba-

Barbaries olim Musarum infesta la-
bori,

Quae pepulit, quantas! invidiosa,
Deas,

Fugerat hinc opibusque meis telisque
meorum,

Sceptraque reddiderat non sua,
fracta nimis.

Ecce ferox, tollensque caput, probris-
que laceffens,

Nunc iacit in nostrum verba
superba caput.

Profuit ecquid, ait, paullum iacuisse
reuictam?

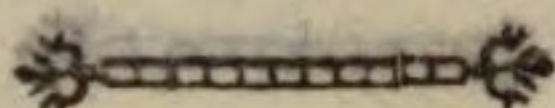
Frenaque Theffalidas vix tenuisse,
tibi;

Incedo rursus si nunc excelsa, co-
lorque,

Restituorque meis, in tua damna,
locis?

I nunc, i, iacta magnarum femina
laudum,

I nunc, et fastus altaque verba
refer.

Cor dolet, ora mihi pariter cum mente
tumescent.

Heu! me, quam vici, vincere
fata finant?

Cur tam turpe ministerium mihi tra-
ditur? heu! cur

Non finor et posthac esse, quod
ante fui?

Haec fero, tu modo dura minus mihi,
Patria, velles

Esse, meumque malum non
cumulare malis.

Cur mihi tot veterum, prae nostris,
scripta negantur?

Arte mea cur, quae secla tulere,
carent?

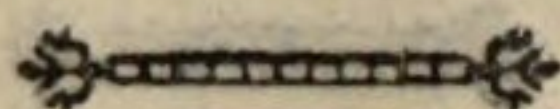
Scilicet haec noua non sunt: et noua
scripta probantur:

Non noua condemnat publicus
ille sapor.

Quid mihi cum priscis? levibus ludi-
bria ventis

Quid iuvat, indoctum, prodere,
vulgus ait?

Qua

Qua merui culpa fieri sic vilis, vt
vna

Prima decus ferres, primaque
probra feras?

Ne sciat hoc Batavus Gallusque Bri-
tannaque tellus,

Hoste magis dura es; lenius ho-
stis agat.

Exulo paene meis laribus depulsa,
ferorque

Nescia, vbi fuerim, per pere-
grina loca.

Heu! pia mater vbi es? me tandem,
mater, abactam,

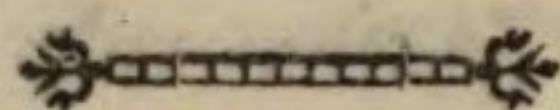
Alma, recognoscas. nunc pia
mater vbi es?

Sat Gallis Batavisque datum est. satis
hospita tellus

Me tenuit. natam respuis anne
tuam?

Quid tamen his miseris incendo voci-
bus auras?

Quid mihi conspersum dedecus
esse queror?

Lipfia nam praebet meliore locosque
domosque

Auspicio, placidum perfugium-
que, mihi.

Lipfia grata mihi sedes ostentat et
vmbram,

Et mihi dat celebres, non sine
honore focos.

Lipfia doctorum praesignis laude vi-
rorum,

Lipfia io! Clarii lausque decus-
que chori,

Eluat haec maculas omnes labemque
pudendam,

Quae late obseffa stabat in arte
mea.

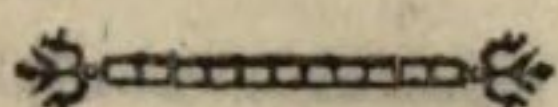
Et mihi in inflictae miserae medica-
mina plagas

Ferre salutifera sustinet alma
manu.

Ante mihi quantum gemitus lacrimae-
que profusum est,

Serva quod infirmi est ars mea
facta nota?

Lipfia

Lipſia conceſſit mihi libertate
priorē,

Qua carui nimium, rurfus, ut
ante, frui.

Hic licet in grata mihi conſuetudine
Phœbi

Viuerē, Caſtalios inter et eſſe
choros.

Hic licet ingenuis conſumere in arti-
bus artem,

Officiique mei ſic reuocare
decus.

Sic tu Teutonici decoris non imme-
mor, altum

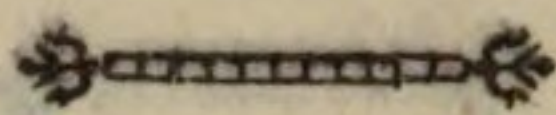
Dedecus extinguis, Lipſia grata,
mihi!

Sicque tuis titulis ego pars accreſcere
laeta

Cenſeor, atque tui muneris eſſe
feror.

Hos mihi ſi ſemper liceat celebrare
reſeſſus,

Confugium nunquam mitius ipſa
petam.

Sed vos, cultores, in nostram, indu-
stria, laudem

Turba, typis nostris artificique
manu :

O vos, artifices, libros doctosque
bonosque

Prodere queis cura est seduli-
tasque grauis :

Vos ego per Musas, per amicaque
numina Phoebi,

Perque ego, quae studiis fratris
et ipsa studet :

Per sacra Soteros, rogo, quae vos
sedulo ad omnem

Ferre laboratis Solis utramque
domum :

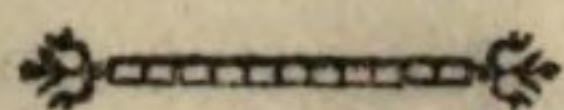
(Sic Charitum numerus fit Pieridum-
que benignus

Vobis, veloci sic pede currat
opus :

Et sic pura, meis, Soteros sacra
colantur

Semper in his terris, concele-
brata typis!

Nomina

Nomina sic titulos, fervatis artibus,
altos

Vestra ferant, omnis posteri-
tasque colat!)

Pergite, (io! gratum est) nostram de-
fendere laudem,

Atque agere in famam, feraque
secla suam:

Pergite, quod facitis, monumenta
referre virorum,

In quibus ingenium iudiciumque
patet.

Instrumenta bonis mea festinate
libellis,

Prodere quos turbae iusque pium-
que piae.

Sic mea non ullis conclusa in finibus
ibit

Gloria, sic nomen surget ad astra
meum!

I I I.

A D

IO. AVG. ERNESTI

cum

professionem humaniorum litte-
rarum consecutus esset.

Annue, Sancta, Tuos, Critice,
celebramus honores.

Namque honor ERNESTI quid
nisi, Diua, Tuus?

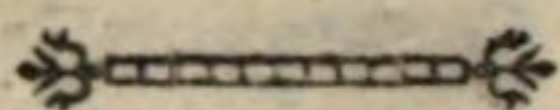
Diua veni; nostraeque manus inter-
fere turbae,

Non habet inuidiae res ea facta
metum.

Optimus ille Tui Sacri templique
sacerdos,

Auctor et ambigui consiliumque
chori

Robur

Robur inest animo, virtus generosa,
decusque,
Proque tuis sacris ciuicus ardor
inest.

Pondus et eloquii Veneresque nitor-
que latini,
Cui nil aequandum patria terra
tulit:

Et decor ingenii, veri laudisque
repertor,

Reppererit, dubites, plurane prisca
sciat.

Mox et Apollineae cum se dedit im-
petus arti,
Ingenii stupeas flumina quanta
ruant.

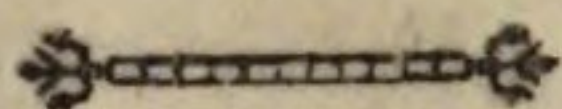
Omnibus Aonifin, Phoebo Charifin-
que litauit

Plenaque sunt Sophiae numine
corda piae.

Iudiciumque tibi simile est, Dea.
Denique tota

Et natura sacris est, Dea, digna
tuis.

Ergo

Ergo laeta veni, atque habitum indue
temporis huius,
Quo tibi despectae fit recidivus
honor.

Tu, Dea, doctrinas retulisti prima
sepultas,

Tu libros veterum Tu monu-
menta virum.

Per Te commota est rerum doctrina
sacrarum,

Atque superstitio pulsa refugit
humo.

Tu, veri vindex constans, falsique
severa

Iudex, condemnas, quicquid ubi-
que malum est.

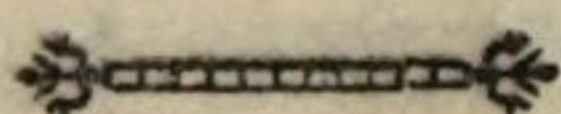
Gloria, Diva, tua est, Musas reti-
nere fugaces,

Prodere et ingenium, gloria,
Diva, tua est.

Per Te constanti doctis stetit alta
recensque

Gloria, ab interitu vindicat omne
decus.

Falli-

Fallimur? an venit in manifesto
lumine Diua,

Acceleratque hilares, congeminat-
que gradus.

Numine iam Diuae fugit Ignorantia
visu,

Id signum est nostris rebus adesse
Deam.

Iam fugit et pennis laetantia comta
decoris,

Sparsa iacet trepida non sua
penna fuga.

Contemptus veterum fugit, aegre
Ignauia pallens,

Tarda quidem pedibus, sed ta-
men illa fugit.

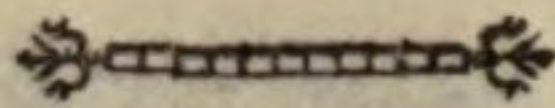
Cumque Dea veniunt Clariarum turba
Sororum,

Et Dea de patris vertice nata
Iouis.

Consequiturque cohors comitum celeri
pede laeta

Praegreditur dominam prosequi-
turque suam.

Nunc

Nunc fuge, Barbaries. tu, pallide
Liuor, abito.

Et Dea, et ERNESTI numina
praua fugant.

Ergo Deae auspiciis, praesenti nu-
mine, fausta

Care, Professoris munera, Doctor,
ini.

Haec Tibi iudicium AVGVSTI dedit.
Hocque tributo

Iudicium ornauit magnus honore
suum.

Res tamen ante dedit. fero tu digna
tulisti

Munera. Tu pridem namque
Professor eras.

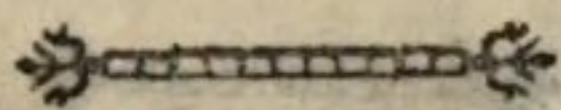
Tu Critices studiis veterum exornasse
labores,

Inque suum gaudes reddere secla
decus.

Tempora cuncta Tua, Praeceptor, lau-
de fruuntur,

Prisca, recens aetas, Posteritas-
que super.

Socra-

Socraticus Xenophon praedulci voce
loquetur,

Te fibi natalem restituisse
diem.

Tullius ipse suae vitae Tua munera
gratus

Efferet aeterna diuitis oris
ope.

Principe Te, duce Te, contemnunt
temporis alti

Inuidiam, et prisci, barbara secla
viri.

Barbaries etenim, pulcris fera victa
triumphis,

Exulat a nostra iam regione
procul.

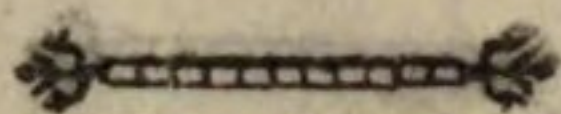
Lingua Tuis adserta laboribus aurea
viuit,

Libera perpetuas ibit et illa
vias.

Et Sophie, demissa polo, excussitque
pudorem,

Horrificamque notam, barbara
verba, fibi.

Addidi-

Addidicitque loqui patria sibi voce,

Magistro

Te, quali loquitur, dum colit
astra poli.

Sed referant alii, quibus os sublimius
extat,

Ista, canet dotes Gloria laeta
Tuas.

Tu tamen ipse Tuae doctrinae insigne
theatrum es,

Gloriaque ingenio Diua fit ipsa
minor.

Te duce, Pierii penetramus in alta
recessus,

Regiaque est nobis, Te duce,
nota via.

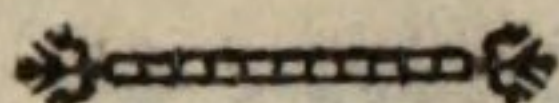
Haec nunquam memori pietas de pe-
ctore lapsa

Excidet, aut meriti gratia tanta
Tui.

Sic Tibi longinquam, Praeceptor,
fata salutem

Prospera dent, meritis flamina
et aequa Tuis:

Vt

Vt nos nostra Tuis curis obnoxia
vita

Tangit, et apta Tua est nostra
salute salus;

Vtque Tuo furgit Thomana magis-
que vigebit

Ingenio, et studiis Theffala turba
Tuis.

IV.

Ad eundem eiusdem argumenti.

ERNESTI nostrae lux conspicienda
iuuentae,
Hortator nostri caufaque faxque
chori;

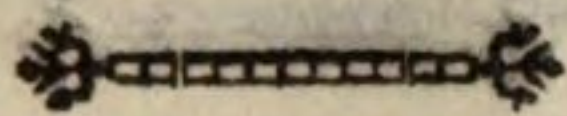
Si licet, et fas est, **Tua** carmine
munera ferre,
Et Phaethonteo fuscipere alta
modo;

Nos **Tibi, Praeceptor,** laetos cona-
mur honores
Atque Professoris concelebrare
diem.

Sit licet hic error; tamen est ab ori-
gine pulcher,
Caufaque consilio sufficit ipsa
decus.

Sis licet et magnus. **Pietas** et pectore
magna est
Nostro, par meritis non tamen
illa **Tuis.**

Sic

Sic magis in nobis quae debuit abster-
rendi

Esse, sed hortandi maxima causa
fuit.

Et licet, et fas est, (donat Tua prona
voluntas,)

Officium mentis persoluisse
piae.

Et merito. quid enim pietas in corde
quiescat?

Gaudia contineat pectus et ista
leue?

Quanta Tua in nostris studiis fuit
illa voluntas

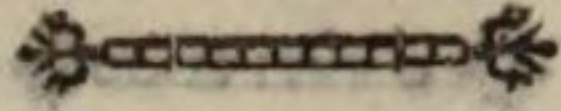
Semper, et in nostrum quae Tua
cura bonum?

Propria enim veras quae nos via
ducat ad artes,

Tu bene monstrasti, quaque sa-
lutis iter.

Sic nostro nunquam vlla obliuio pe-
ctore tollet

Haec merita, haec animi munera
magna Tui.

Nec priuata tamen solummodo vin-
cula nobis,

Sed quoque laetandi publica causa
patet.

Nam Critice, pura, quae, relligione
relata,

Debuit extolli, sed magis acta
rea est;

Quae cunctas densis rapuitque tulit-
que per orbem

Artes e tenebris, in sua secla,
bonas;

Sed despecta fuit, sed vulnera multa
recepit

Hostibus a saeuis, crimina multa
tulit:

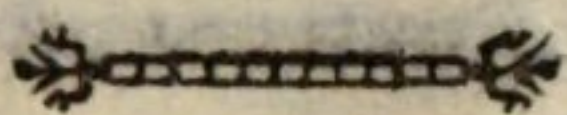
Haec recreata Tuis manibus stetit;
haec iuga dura

Decutit auxiliis auspiciisque
Tuis:

Confidet et rediuiua suis in sedibus
altis,

Contemtorque iacet barbarus ante
pedes.

Barba-

Barbaries olim immitis volitarat in
armis,

Fasque sibi dudum fecerat omne
nefas.

Proposuitque nouam linguam; (arbi-
traria verba)

Quae deceat Sophien, lingua su-
perba, deam.

Quaeque sophos aequet, super inter
mundia, diuis

Alta, monogrammis, docte Epi-
cure, tuis.

O dea ab antiqua tua vox, quam
aliena loquela!

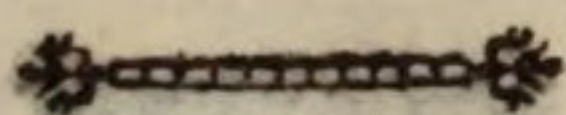
Linguaque quae facta est! quae
modo qualis erat!

Quid iuuat exacte Latiam cognoscere
linguam?

Cognita mens fuerit dummodo
vera, bene est.

Cognita mens fuerit modo, barbara
verba loquamur.

Clarior et breuior nempe fit iste
labor.

Tenuia mittamus Criticis quaerenda,
sequamur

Vera, nimis sapiens, dogmata,
vulgus ait.

Et veterum monumenta, suo liuore
peracta,

Pressit, et euomuit virus in ipsa
ferum.

Ecquid enim e priscis Critici nisi
inania captant?

Marte sub infenso quid nisi verba
premunt?

Et quid enim? E scriptis doctrina
recentibus ista

Nunc quoque quit promi, copia-
que ipsa magis.

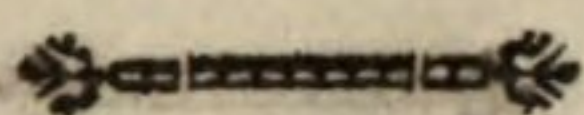
I nunc, i, Critice, priscorum scripta
virozum,

Ingenii vt fontes, tolle sub astra
leuis!

Scilicet extollit proles domiporta re-
cessus

Sic nimis ipsa suos, et manet
intus iners.

Negli-

Negligit illa lares Latios inuisere
deses,

Negligit illa tuas, terra Pelasga,
domos.

Nec quae prodiderunt Critici vlla
volumina legit,

Viderit, egregie spernit at illa
tamen.

Nec scit, quae Critici virtus munus-
que sit, et quam

Difficile officium, spernit at illa
tamen.

At bene nunc. Olim, haec olim tibi
tempora: sed nunc

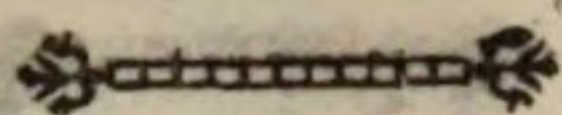
In melius, Critice, tempora versa
tibi.

Erigit ERNESTI tua lapsa negotia
fortis

Mystes et vindex nominis ille
tui.

Barbariesque, olim, quae constitit
effera, diua,

ERNESTI indignans lumina ma-
gna fugit.

Hoc iam defensore cadunt opprobria
cuncta,

Inque caput Critices, in decus
acta fuum.

Hosque locos visat quo laetior illa;
videtur

Vtiliter multum spreta fuisse
diu.

Adferitur digno iustarum a vindice
laudum.

A tali adfertam, est grandius,
esse, decus.

Grandior est titulus, quam si non
victa fuisset.

Hoc pretio spretus quilibet esse
velit.

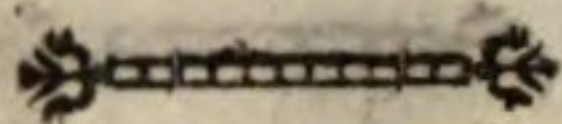
ERNESTI veniente novam, bona
Patria, lucem

Conspicis, Aufonios Argolicosque
dies.

Ne Batauus iacet Burmannos,
Broeckhusiosque,

Gronouiosque suos, Doruiliolosque
suos.

Noster

Noster enim ERNESTI par Scaligeris-
que feretur,

Atque Perizoniis, quosque referre
mora est.

Concelebras ergo nobiscum, Patria,
festa

ERNESTI? celebra, sed simul
ipsa tibi.

Et celebrat; plaudunt Musarum docta
chorea,

Voxque Academiae templa per
ampla sonat.

Omnis amans Phoebi gaudet, grata-
tur et omnis,

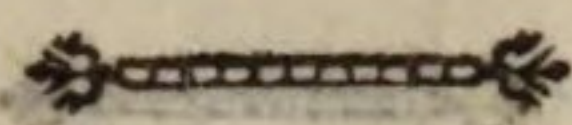
Nemo tamen nobis, munera
capta, magis.

Paeonios igitur, Praeceptor, lae-
tus honores,

Praemia doctrinae iusta, capeffe
tuae.

Panditur insignis doctrinae dignaque
scena,

Quaque tuum ostendas conspicias-
que decus.

Gloria in Aonio viridis stat colle
iuuentae,
Et decus in Critices te vocat
atque tuum.
Et tulit. Illa tuas dotes amat atque
perennat,
In quibus eximium concipit ipsa
decus.
Viue diu nobis saluus Musisque,
Magister,
Semper honore tibi prosperiore
vige.
Sic bona per terras Critice celebrata
vigebit,
Nomine sic tanget fidera Fama
tuo.
Sic nos votorum nostrorum summa
beabit.
Sic laus Thomanae furget ad
astra scholae.

V.

AD

CAROL. FERDINANDVM
HOMMELIVM

de

summis philosophiae honoribus.

Effigies magni subolesque simil-
lima patris,

Atque tuae clarae maxime gentis
honos.

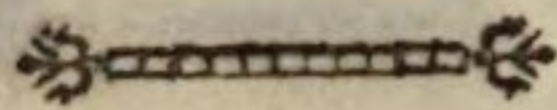
O salve, HOMMELI, Sophiae nouus
addite mysta,

O decus! o! animo maxima cura
meo.

Quem coluit plausu doctorum Diua
viroorum,

Cui tulit Aonidum turba nouena
decus.

Et

Et merito. Quid enim tua tempora
digna moretur

Dextra Deae sapiens cingere
fronde sacra?

Ecquid enim dubitet docta de stirpe
creatum

Addere promeritis in sua sacra
viris?

Nam praeiudicium summorum vidit
honorum

De Te iam nuper constituiſſe
Themis.

Aemula, inornatum num Te patiatur
abire,

Tum, sine Te, numeros non
habitura suos?

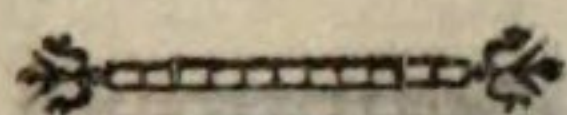
Non timeat, laudem decorati ne
Themis omnem

Auferat alta Tui, praeripiatque
fibi?

Sic cito, sic properans merito deco-
rauit honore,

Omnis et impatiens Diua benigna
morae.

Indo.

Indoluitque Tibi se non tamen ante
dedit,

Quam dedit, ante diu, nam
meruisse, decus.

Sic dea sancta suos cultores ornat
honore!

Sic Sophie semper praemia ferre
solet!

Ergo nunc properate pias celebrare
latebras,

Abdita Apollinei sacra subite
chori.

Difficiles aditus primo praecepsque
sub ista

Fert iter, impediunt auia faxa
pedes.

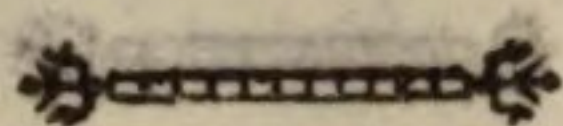
Sed tamen emensos compensat adorea
Diuae,

Quemque datura suis, posteritatis
honor.

Ille meus FERNANDVS habet mon-
strare laborem

Affiduum, titulos ferre, decus-
que, suos.

Et

Et decoris quamuis partem sibi vindicet istud

Ingenium, pauci par quod habere solent;

Iudiciiue vigor, Sophiae penetrabilis ima,

De parto partem poscat honore sibi;

Haec tamen, Aonii, Labor, arbiter vnus Honoris,

Non sibi decerpi debita summa finat.

Nam Tuus ille labor studiis operatus vbique est,

Hic tibi demeruit nomina magna labor.

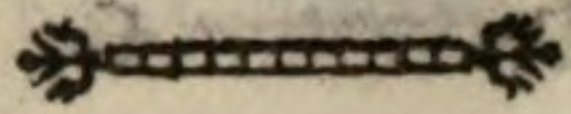
Nempe ita sacra coli sua praecipit altus Apollo,

Qui sua praefignis munera ferre velit.

Non dare thus fas est, aut myrrham, cinnama et aurum,

Munera, quae diues plurima mittit Arabs.

O!

O! quoties studiis fera impallescere
luna,

Teque studere rubens conspicie-
bat Eos!

Sed labor et studium fociant ubi
viribus ingens

Ingenium propriis, reddere quanta
solent?

Quanta igitur rerum percepta scientia
et ars est?

Commoda sunt patriae quanta
parata Tuae?

Quis nitor eloquii patrii, linguaeque
Quiritum?

Doctrinaeque Tibi notio quanta
sophae!

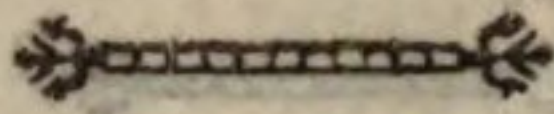
Qualis et in studiis, quam magna
scientia iuris,

Fama mihi retulit: vidit at ordo
Tuus?

Et licet haud possim stelas Tibi po-
nere honoris,

Debita promeritis vel monumenta
Tuis:

Plura

Plura referre vetat Tua magna modestia nobis.

Et bene. Dos rerum nam mihi magna nimis.

Sed tamen haec tacito veneramur pectore: id vnum
Non mihi Te certe posse negare puto.

Nec mihi posse negare puto Tua facta videnti,

Vt, licet haud aequo, Te sequar ipse, gradu.

Si bene Te noui pectusque Tuum: addito honore

Stabit amicitiae praefidioque fauor.

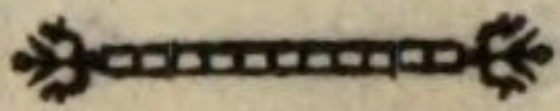
Retrogradi ante vias rectas, molimine grandi,

Cancris procedent, siue natabit auis:

Quam Tua de nostro labetur pectore imago,

Sic etenim meritum, sic decora alta iubent.

Nil

Nil opus est votis: Doctrina decus-
que superbum

Praemia habent in se digna,
ferentque Tibi.

Quosque Tibi sapiens modo iam
concessit honores

Diua, Themis summos postmodo
iusta dabit.

V I.

A D

CAROLVM FRIDERICVM
TRIERVM

coniugis obitum lugentem.

Si dolor ac iustus finit aegro in
pectore luctus,

Et Tua si morbo languida mem-
bra finunt:

Haec quoque signa pii placidus co-
gnosce doloris,

Adspice, quos moesto fundimus
ore modos.

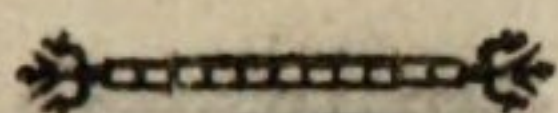
Cur alii fera defletis morte per-
emptos,

Grande quibus fuerat vita senilis
onus?

Hoc potius moestos in funere fundite
fletus,

Et tristi querulos edite ab ore
sonos.

Proh

Proh dolor! exfanguis iacet ecce!

TRIERIA vultu,
Et non maturo funere rapta
perit:

Non fecus ac culto flos formosissimus
agro

Vomere fuccifus praetereunte
cadit:

Cui decus eximium placido fulgebat
ab ore,

Et firmum laeto robore corpus
erat.

Occidit, atque aegrum linquit de-
functam maritum,

Natarumque graui corda dolore
quatit.

Nec prodest pietas, non munificentia,
non quod

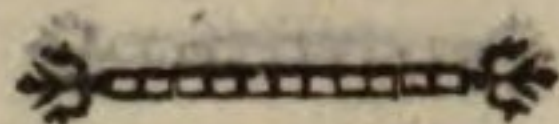
Prompta fuit miseris usque be-
nigna manus.

Quanta, TRIERE, Tibi fugiunt so-
lata vitae!

Altera pars illo funere rapta
Tui est.

D 2

Ergo

Ergo graues gemitus imo de pectore
ducens

Pallida funestis fletibus ora
rigas.

Quis non in tali iam funere lugeat,
aut quis

Tanta in iactura temperet a la-
crimis?

At supra tantos fortis confurge do-
lores:

Augetur lacrimis aggeriturque
malum.

Abiice sollicitum moesto de pectore
luctum,

Eiice tristitiam corde dolente
Tuam.

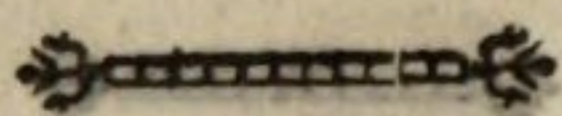
Haec Tua nam coniux, quam mors
inopina peremit,

Viuit, et in coelo gaudia vera
capit.

Illius hic gelido conduntur membra
sepulcro,

Sed mens aetheriis est fociata
choris.

Dignior

Dignior haec domus est, haec est
suauissima sedes,
Hic datur et vita candidiore
frui.

Non Tu Te potius curare puteris,
in illis

Si doleas, tantis inuideasque
bonis!

At Tu, cui morbus languentia mem-
bra fatigat,

Cum coquit internus pectora fessa
dolor:

Vt rursus valeas, numen coeleste
rogamus,

Ne capiat vires febris anhela
nouas.

Pellatur macies, decedat corpore
pallor,

Et membris redeat, qui fuit
ante, vigor.

O si sollicitae veniant solatia
menti,

Et cum tristitia si dolor ipse
cadat!

Exhilarant animum si rursus gaudia
tristem,

Et liceat merita prosperitate
frui!

Nos quoque sic erimus, Te salvo
Antistite, salui,

Cumque Tua stabit nostra salute
salus.

VII.

A D

IOANNEM AVGVSTVM
ERNESTI

obitum coniugis moerentem.

Fundite nunc lacrimas, ERNESTI
flente, Camoenae;
Magnanimum fuerit collacrimasse
decus.

Ille dolet vester, vestri laus maxima
Pindi;

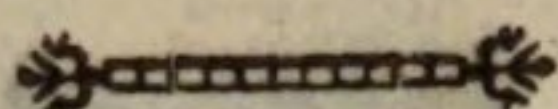
Qua breuiter felix egerat, vxor
abest.

Occidit exemplum vxoris venerabile
morum,

Prima sui sexus femina, lausque,
iacet.

Perdedit Eurydicen talem miserabilis
Orpheus,

Inque suos luctus omnia traxit
amans.

Solve comas, Elegia, tuas, cultum
indue moestum,
Tristibus in numeris flebilibusque
veni.

Hei nobis miseris! quam lamentabile
tempus!

Flebilis hei! pietas flebile munus
agat?

Officium numquam malleamus soluere
iustum,

Officiis quam sic tristibus esse
pii.

O pietas nobis quam commutata
recurris!

Quam tuus ante annum mos ha-
bitusque fuit.

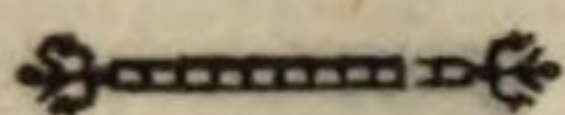
Laetitias quantas et qualia vota fe-
rebat

Illa dies, numeris sed caritura
fuis.

Quam bene Pierides chordis gauden-
tibus ista

Tempora laetantes concinuere
fuis!

Phoebus

Phoebus et ipse suis manibus plau-
debat, et illud

Coniugium felix vouerat esse
diu.

Coniugium felix, felix vxore ma-
ritus,

Illa suo fuerat maxima vota
viro.

Illa modo patrem formosa prole ma-
ritum

Fecerat, ac dederat pignora prima
tori:

Ediderat fausto partu, fausto omine,
natam

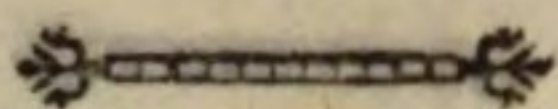
Confimilem matri, confimilemque
patri.

Iam modo ridebant spes mille ac
gaudia mille:

Votaque, quisquis adest, femina
virque, facit:

Erudiet natam muliebribus optima
mater

Artibus, exemplis instituetque
suis;

Vtque tua felix vxore vocaris in
vrbe,

Sic fortunatus prole ferere pa-
rens.

Quantopere inconstans hominum for-
tuna vagatur!

Omnia quam nullo pondere cassa
cadunt!

Quam cito, quam propere vis abstulit
inuida fati

Hoc decus vxorum coniugiique
boni!

Sic exangue iacet formosum corpus:
at illam

Adligat egelidus perpetuusque
sopor.

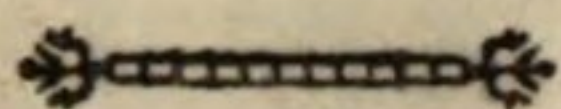
Quam vultus pulcer, quam forma
venusta decebat,

Nec Charites cultu destituere
suo;

Quam virtutis opes, animi mentisque,
probabant,

Altius e vitiis exeruisse ca-
put.

• Laudi-

Laudibus at cunctis maior, meruisse
dolorem,

ERNESTI, lacrimas commeruisse
tuas.

Praeripitur fato nondum matura su-
premo,

Illaque in extentos vivere digna
dies:

Impleuit iuuenis longum virtutibus
aeuum,

Si numeres istas, occubat ecce
senex.

Hei! Tibi, Praeceptor, moritur
dulcissima coniux,

Altera pars animae dimidiumque
tuae.

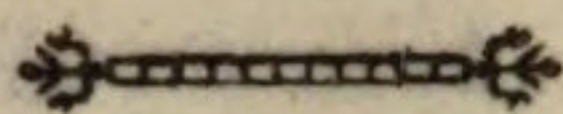
Nil Tibi iam superest fociae lectique
torique,

Filia praeterquam matris imago
suae.

Filia, quam miserum vidui solamen
amoris!

Filia, cum nata est, matre quo-
que orba sua.

Hei!

Hei! natam patriis quoties spectabis
ocellis,
Crudescent toties vulnera faeva
Tibi.

At luges iustis lacrimis de coniuge
tali,
Quae Tecum aeternum vivere
digna fuit.

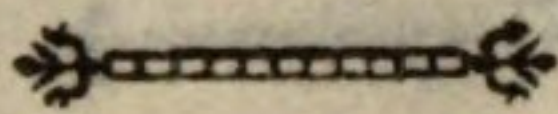
Nos Tecum lacrimas, doctor ca-
rissime, iustas
Fundimus: ac nosmet nil, nisi
tale, decet.

Sed Tua Te virtus, Tua Te sapi-
entia certe
Eriget, ac firma fulciet apta
manu.

Ipsae Te Musae, Te Pallas, Te
auctor Apollo
Admotis precibus, fortiter esse
iubent.

Accedetque Tuis haec gloria laudibus
ingens,
Humani casus fata tulisse
gravis.

Hei! Quam-

Quamque Tibi inflixit duram Fors
inuida plagam,
Iusta salute bona iam reparare
velit!

Quaeque Tuae vxori decerpfit Parca
maligna,
Illa Tuis annis addere fila
velit!

Sic nostros animos recreabunt gaudia
iusta:

Sic laus Thomanae scandet ad
astra scholae!

VIII.

In obitum

LVDOV. GVILIELMI IVNII

Philolog. fac. Profess. Publ. Extr.

Ite meae lacrimae, mea carmina di-
cite lessum.

Plangere et in iusto flere dolore
decet.

IVNIVS occubuit, quo carior haud
fuit alter,

Maxima pars animi dimidiumque
mei.

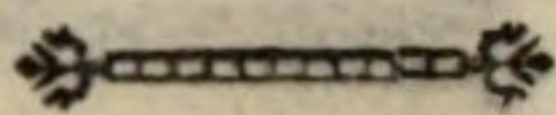
Ille mihi assiduo, dulci mihi cognitus
vfu,

Officii que fide certus amicus
erat.

Ille mihi paribus studiis animisque
ligatus,

Optima quae neſunt vincula
amicitiam.

Firmi-

Firmiter hos nexus Concordia tuta
tenebat,

Atque fui similis semper, amica
Fides.

Non erat in nostra quicquam adfue-
tutine duplex,

Nil erat hic anceps, ambiguique
nihil.

Vna erat ambobus mens, vna vtrius-
que voluntas,

Vota eadem ambobus, mutua
cura fui.

Theſſea Pirithoumque ſuum celebrate
poetae,

Et fit Oreſtaeus carmine magnus
amor;

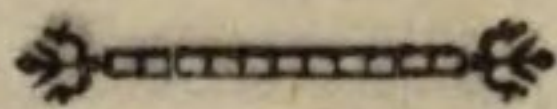
Niſus et Euryalus, ſi quid tua car-
mina poſſunt,

Docte Maro, memori par ſit in
ore virum;

Ille mihi Euryalus, non vanus glo-
rior illud,

Ille mihi Pylades Pirithouſque
fuit.

Suavi-

Suauiter in studiis vna profecimus
ambo,
Alter et alterius dux fuit atque
comes.

Non erat inuidiae in cursu victoria
laudis,
Esse putabatur victor vterque
simul.

Hei mihi! quam suaves doctis sermo-
nibus horas,
Quam fructus plenas, reddidit ille
mihi!

Saepe dies vicibus visa est minor
ipsa loquendi,
Colloquium angusti destituere
dies.

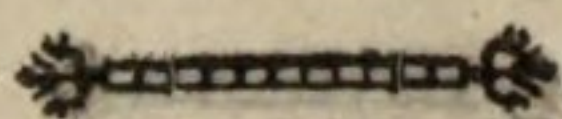
Hei fuit ille mihi! rapuit vis inuida
fati.

Gaudia quot nobis abstulit vna
dies!

Ite meae lacrimae, mea carmina di-
cite lessum.

Plangere et in iusto flere dolore
decet.

Omni-

Omnibus ingenium natura effinxerat
aptum

Artibus, eximie viribus vfa
fuis.

Magna viri virtus pectus decorabat
honestum,

Pectus inaccesum Fraudibus atque
Dolis.

Candor in ore fuit, cunctis Constantia
rebus,

Raraque in hoc nostro tempore,
certa Fides.

Ambitione procul vana, quaesivit
honestum,

Virtutem, pretium, credidit esse,
fui.

Pax animum nulla turbata cupidine
prava

Ceperat, et Pietas non simulata
dolis.

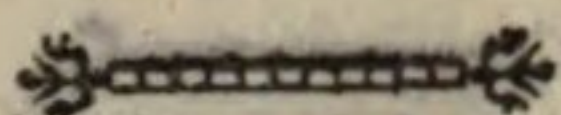
Eloquii pondus quantum, vis quanta,
diferti,

Iussa vbi flexanimus panderet alta
Dei.

Bachii Carm.

E

Maxima

Maxima linguarum ac priscorum
copia morum,

Copia, quam nostris moribus
arcta fuit!

Profuit antiquos sapientum euoluere
libros,

Attica quos tellus, quosue Qui-
rina tulit;

Historiae veterum replicasse volumina
rerum

Inque suos usus vertere, cura
fuit.

Scilicet, ut possis penetrare oracula
sancta,

Hoc iter est, sola est ista terenda
via.

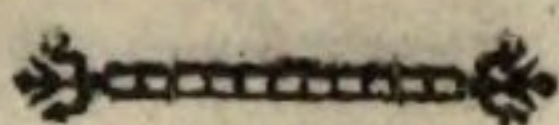
Iudiciis ergo iustis AVGVSTA VO-
luntas

Doctrina meritum iussit habere
decus.

Quos non sperabat de Te Tua patria
fructus,

Quae mihi fingebam gaudia,
quanta Tui!

Irrita

Irrita vota cadunt, spes nostras abstu-
lit omnes,

Ante diem quae Te Parca ma-
ligna rapit.

Occidis in summo, Carissime, flore
iuuentae,

Ceu rapido vento flos cadit ietus
humum.

Non tamen emoreris, sed in aetherea
arce locatus,

Viuis, et aeterno lumine clarus
agis.

Quod mortale fuit posuisti corpus,
at omni

Liber ab aerumna, mente super-
stes agis.

Viuis et in meritis, famaue, ani-
misque Tuorum,

Nec mihi Te, IUNI, detrahet
vlla dies.

Pectoribus nostris Tua grata manebit
imago,

Dulce perennabit nomen in ore
Tuum.

IX.

IO. GODOFR. KOERNERO

A. M.

nouo marito

ἐν τοῖς ἀνακαλυπτηρίοις.

Factus es ecce nouae Sophies, KOER-
 NERE, Magister:
 Formosae Sophies fauste Magister,
 aue!

Nempe fatis veterum Sophien docuisse
 videris.

Cedat io! Sophiae nunc prior
 illa nouae!

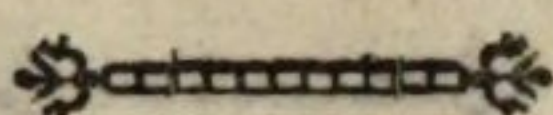
Cedat io! cedunt antiqua recentibus:
 illud

Certamen finem coepit habere
 suum.

Ergo Tibi doctrina noua est, KOER-
 NERE, docenda.

Formosae Sophies fauste Magister,
 aue!

Iam

Iam Tu nocturno studio, studioque
diurno

Erudies Sophien, doctior ipse,
Tuam.

Fallor? an id studium comitatur sum-
ma voluptas,

Et labor, assiduus quamlibet,
usque placet:

Dulcis alumna fui cum pendet ab
ore magistri.

Quis sibi non optet tale magi-
sterium?

Hoc Tibi continget certe: nec prae-
mia deerunt,

Dulcia doctrinae praemia multa
probae.

Ergo mihi salve Sophies, KOER-
NERE, Magister:

Et Tibi fit faustum dulce magi-
sterium!

X.

CAROLO GODOFREDO
WINCKLERO

V. C.

ἐν τοῖς ὀπτηρίοις.

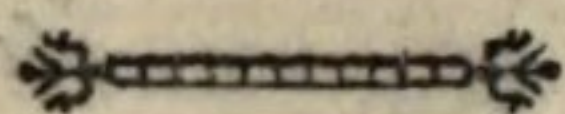
Vlmus amat vitem (res gesta est
tempore prisco,
Quo fuit arboribus vox animus-
que suus):

Vlmus amat vitem, sibi que optat
foedera firma
Virginis vuiferae perpetuamque
fidem;

Vt flueret leuior sibi vita labore sine
vlllo,
Fortior et posset vim tolerare
Noti.

Adgreditur cupidus votis precibusque
puellam,
Et laudat formam, blanditiasque
facit.

Ista

Ista leues capiunt animos: placet ille
puellae:

Seque fore affirmat tempus in
omne suam.

Nec mora: confociant foedus; vitis-
que marita,

Vlmum amplexa, manu clau-
culisque tenet.

Inque virum toto caput inclinata re-
cumbit

Pondere, vt ille duplex iam to-
leraret onus.

Quid faciat? Foedus sanctum est, san-
ctumque remanfit:

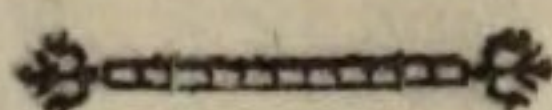
Vsque maritati vitis et vlmus
erunt.

Coniugii hoc instar plerumque: Vide-
licet illis,

Qui temere iungunt foedera san-
cta tori:

Qui modo posthabita numos virtute
requirunt

Vel formam, quamuis sit rationis
inops.

Tu, WINCKLERE, animum modo vir-
tutemque secutus,
Legisti vitae participem atque
tori.

Ergo fluet Tibi vita levis: sine nube
fereni

Vno lucebunt vsque tenore
dies.

Ast ego dum viuiam, dum spiritus
hos reget artus,

Mille tuo hinc merito gaudia
percipiam.

XI.

IN PVERVM,

statim mortuo patre,
mortuum.

Ergo mihi superis, Nate, expecta-
tus ab oris

Deuenis aeternas umbra beata
domos.

Iam dulci adspectu vultus satiare pa-
ternos,

Iam datur amplexu colloquioque
frui.

O! igitur salve, salve o! suauissime
Nate,

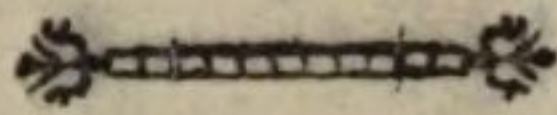
Debita virtuti iam cape dona
tuae.

Infauftas linqvis terras, vbi plena
pericli

Omnia, et ingentis plena timoris
erant.

E 5

Ac

Ac veluti ventis et tempestate fo-
nora,

Per mare, per fluctus voluitur
acta ratis;

Ante oculos dira est mors, naufra-
giique periclo

Membra quatit gemitus, fletibus
ora madent:

Haud secus in vita fatis iactamur
acerbis,

Horaque ab ancipiti nulla timore
vacat.

Illic et Scelerum dirorum exercitus
atrox

Incubat, atque cohors irrequieta
Mali.

Error habet mentes et plurima noctis
imago,

Nec regit incertos femita fida
pedes.

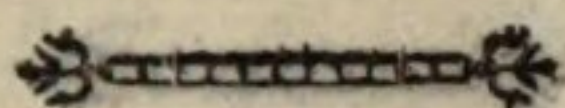
Saepe valetudo, fortunae saepius
vrget

Asperitas, animis nec datur vlla
quies.

Ac

E

Adde

Adde malis hominum cladesque iras
que furentis
Martis, et a manibus damna ti-
menda feris.

Nunc via finita est omnis cursusque
laborum:

Nunc tetigit portus fessa carina
fuos.

Lactus agis vitam cuncta de parte
beatam

Et fortunarum gaudia certa
vides.

Nulla mali labes, et nulla pericula
terrent

Amplius, et finem iam dolor
omnis habet.

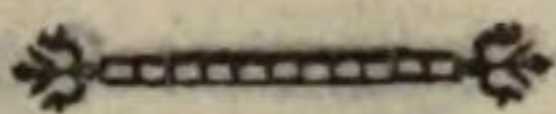
Perpetua hic lux est, depulsis clara
tenebris,

Felices campos purior aether
obit.

Has habitant secura Quies, has Otia
sedes,

Has Pax et Mentis Gaudia certa
Bonae.

Hic

Hic sunt regna Dei, sunt hic et
regna piorum:

Namque vocat iustos in sua regna
Deus.

Vera Dei suboles summique simillima
patris,

Christus, in hoc posuit regna la-
remque loco.

Haec equidem cupio te per loca per-
que recessus

Ducere, et ignotas erudiisse
vias.

Principium Deus. En! hunc tu co-
gnosse studebas

Ante quidem assidue, dum tibi
vita fuit.

At, dum terrenae labes et noxia
tardant

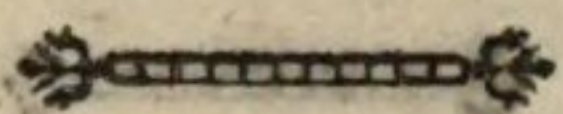
Corpora, ad obtutum lumina
mentis hebent.

Corporis exuto vinclis, noxaque so-
luto

Rite Deum, velut est, denique
nosse datur.

Hic

Dat

Dat Deus ipse suum manifesto in
lumine numen
Cernere, datque oculis ora videre
piis.

Adspicis en! ipsum summa bonitate
tuentem

Omnia, quae vastus corpora
mundus habet.

Iam licet et veras rerum cognoscere
causas,

Et, quibus est usus conditor,
artis opes;

Quanta Dei totum sapientia temperet
orbem,

Cumque suis stellis fideribusque
polum;

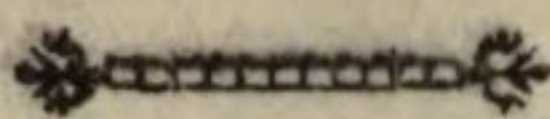
In genus humanum quam sit pro-
pena voluntas

Praecipue, et patrio pectore quan-
tus amor;

Vt regat euentus rerum, cursusque
gubernet;

Et mala depellat numine cuncta
suo.

Haec

Haec vbi cognoris, tamen haec eadem
 usque libebit
 Nolle iterum, atque animis per-
 cipere usque piis.
 Nulla tibi fatias veniet nec taedia
 menti.
 Tanta tibi novitas semper et ardor
 erit!

INDEX CARMINVM.

I.

*In honorem typographiae, carmen grae-
cum, 1740. pag. 3*

II.

Idem latine redditum. 12

III.

*Ad IO. AVG. ERNESTI de suscepta
humaniorum literarum professione
gratulatio eorum, qui priuatis dant
scholis operam, 1742. 26*

IV.

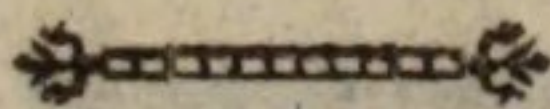
*Ad eundem, eiusdem argumenti, no-
mine alumnorum primae classis. 34*

V.

*Ad CAROL. FERDINANDVM HOM-
MELIVM de summis philosophiae
honoribus gratulatio, 1744. 43*

VI.

*Ad CAROLVM FRIDERICVM TRIE-
RVM, obitum Rahelis Christianae,
coniugis desideratissimae lugentem,
nomine*

nomine alumnorum scholae Tho-
manae.

pag. 50

VII.

Ad IO. AVGVSTVM ERNESTI,
obitum carissimae coniugis moeren-
tem, Elegia, nomine eorum scri-
pta, qui priuatis scholis operam
dant, 1745.

55

VIII.

In obitum LVDOVICI GVILIELMI
IVNII, Philolog. fac. Profess. Publ.
Extr. amici desideratissimi 1750.

62

IX.

IO. GODOFR. KOERNERO, Artium
Magistro, nouo marito, ἐν τοῖς ἀνα-
καλυπτηρίοις, 1755.

68

X.

CAR. GODOFREDO WINCKLERO,
V. C. ἐν τοῖς ὀπτηρίοις.

70

XI.

IN PVERVM, statim mortuo patre,
mortuum.

73

Tot bp
AE

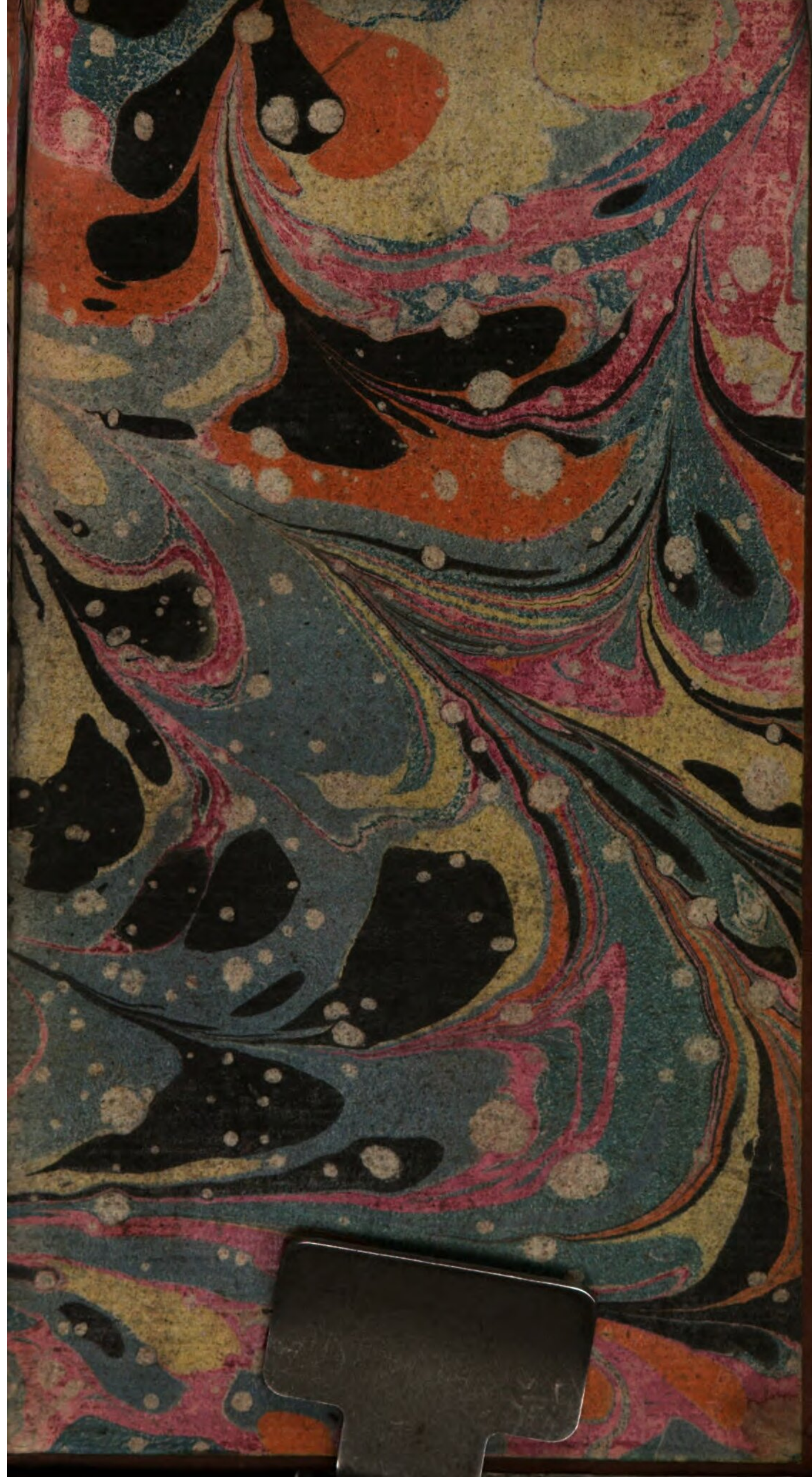
0163/05

[Handwritten signature]
81

26308

2

Bach, Johann August,

Joannis Augusti Bachii Carmina

Dresda [u.a. 1787

P.o.lat. 46 m

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10608710-9

VD18 1027488X-003